

VESZÉLYES BUKÁS. (Lásd a 95. lapon.)

6. szám. — 1879. Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XVII. kötet.

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

(V. Folytatás.)

DANÉZETT a négy khinézerre; ezek rögtön bólingatni kezdtek fejökkel.

— Mit akarnak mondani? kérdé

Adorján a kakuktól.

— Azt, hogy ülj be a palankinba.

— De hát mért nem mondják szépen, szóval?

— Adorján, neked még nagyon sokat kell tanulnod . . . kezdé a kakuk.

— Jaj, kedves kakuk, szakítá félbe Adorján, mialatt beült a gyaloghintóba, ha mindig ezzel fogsz kinozni, akkor én haza szököm és inkább lefekszem megint. Hiszen én tudom, hogy még nagyon sokat kell tanulnom, de épen azért kérdezgetek mindent.

— Pedig épen azt is meg kell tanulnod, hogy kérdezősködni sem mindig és nem mindenről szabad.

— Oh . . . és most mégis megint kérdezni akartam valamit!

— No's, ha már épen nem állhatod, hát szólj.

— Csak azt szeretném tudni, hova megyünk most?

— Mindjárt megtudod. Néhány percz mulva ott leszünk. De mond csak, tudsz-e táncolni?

— Egy kicsit.

— No', azt hiszem, majd csak boldogulsz, hiszen elég ügyes vagy.

— Hogyan? hát táncz lesz ott, ahová megyünk?

— Az bizony! S neked is tánczolni kell!

— De hiszen az lehetetlen! Egészen pongyolában vagyok.

— Légy nyugodt. Rendeltem már számodra báli ruhát; mire oda érünk, készen fog várni.

— Oh, köszönöm, te igazán nagyon jó vagy, kedves kakuk!

Egy-két percz mulva a gyaloghintó megállt, a kakuk kiugrott és utána Adorján is. Nagyszerű palota előtt állottak, melynek ablakaiból világosság sugárzott s kívülről is tömérdek apró, tarka színű lámpás ékíté a falakat; de Adorjánnak nem volt ideje, hogy bámulja a palotát, mert a kakuk sietve bevezette őt a nagy diszkapun s föl a bársony szőnyeggel borított pompás márványlépcsőn. A lépcsőn végig egészen föl mindkét oldalon olyanféle mandarinok álltak, mint a nagymama kis khinai palotája előtt, csakkogy jóval nagyobbak; és amint a kakuk és Adorján elhaladt mellettök, mindnyájan ünneplésen bólingattak a vendég felé.

— Mit jelent ez a bólingatás? kérdé Adorján a kakuktól.

— Ezzel üdvözlönek téged, mintha azt mondanák: Isten hozott. Te is bólingass a fejeddel.

Adorján megtette s így följutottak egy diszes előcsarnokba. Itt két fiatal mandarin már várakozni látszott reájok.

A két mandarin elvezette Adorjánt egy gyönyörű kis öltöző szobába, hol már csakugyan készen várták ruhái, még pedig pompás aranyhimzésű bársony ruhák. Aztán hozzáfogtak az öltöztetéshez. De mit gondoltok, hogy ment ez az öltöztetés? Igazán nagyon furcsán. A két mandarin bólított fejével a kabát felé — s

mielőtt
pen t
asztán
ujabb
még a
minde
épen

Ador
sem
kukot

megfe
melle
elfele
semm
köves
végig

zött r
buzg
és A
azonl
sem.

terem
többi
menn
szép

gond

vezet
fejév

A ki
asztán
hoz
egym
Ador
királ
czoln

mielőtt Adorján észrevette volna, miképen történt, már rajta volt a kabát, és aztán minden újabb bölintásra egy-egy újabb ruhadarab termett rajta, utoljára még az ezüst csatos fényes czipő is. És minden oly tökéletesen illett reá, mintha éppen reá szabták volna.

— Ez mind nagyon szép, gondolá Adorján; csak az kár, hogy itt senki sem beszél. És most hol találom a kakukot?

Nem kellett keresnie, mert amint megfordult, ott látta a kakukot maga mellett. De most már a kakuk is, mintha elfelejtette volna a beszédet, nem szólt semmit, csak intett Adorjánnak, hogy kövesse. Számos pompás termen haladtak végig s mind tele volt ünnepi ruhába öltözött mandarinokkal, kik mindnyájan nagy buzgalommal bölingattak, amint a kakuk és Adorján elhaladt mellettök. Szólni azonban senki sem szólt egy hangocskát sem. Végre eljutottak egy igen nagy terembe, mely még fényesebb volt, mint a többi s melynek tulsó végében pompás mennyezetes trónuson egy fiatal, csodaszép lányka ült.

— Ez bizonyosan a tündérkirálynő, gondolá Adorján.

A kakuk egyenesen a trónus elé vezette Adorjánt s itt háromszor bölintott fejével, Adorján pedig követte példáját. A királynő szintén nyájasan bölintott, aztán fölkelt trónusáról, lement Adorjánhoz s először egyszer, aztán háromszor egymásután és ismét egyszer bölintott. És Adorján mintha megértette volna. A királynő azt mondta, hogy vele kíván táncolni.

— Oh, valóban nem tudom, merjem-é, felelé Adorján fenhargon, azt hiszem, nem igen jó tánczos vagyok.

A királynő e szavakat talán nem hallotta, vagy legalább nem értette, mert észre sem látszott venni, hogy Adorján felelt valamit, hanem ismételte előbbi bölingatásait. Adorján meg volt akadva. Most mit tegyen, ha világos szavait nem értik? Ekkor észrevette, hogy a kakuk integet nekik s mutogatja, hogy ő is bölintson. Bölintott tehát egyszer, aztán egymásután kétszer és ismét egyszer; ez, ugy látszik, elég volt. A királynő oldalt fordulva intett valakinek s azonnal a leggyönyörűbb zene hangzott fel s a királynő Adorján karján a terem közepére ment, hol a mandarinok nagy kört hagytak szabadon, hogy táncolni lehessen.

És aztán megkezdték a táncot. Mit tánczoltak, csárdást-é, vagy keringőt, azt bizony Adorján nem tudta volna megmondani; ilyen furcsa táncot még soha nem is látott és mégis nagyon pompásan eljárta és igen kellemesnek találta. Ugy látszik, hogy azok a bűvös czipők, melyek lábain voltak, vezették lábait, úgy hogy sohasem hibázott el egyetlen táncz lépést sem. Ilyen kellemes tánczot még sohasem járt.

— És a zene is mily gyönyörű! gondolá magában. Ugy látszik, a mandarinok szeretik a szép zenét; tehát siketek nem lehetnek, habár némák is.

A királynő is nagyon jól látszott mulatni s mikor egy-egy táncznak vége volt, élénken bölingatott Adorjánnak Adorján visszabölingatott s ugy látszék bölingtató feleletei nagyon tetszetek a

királynőnek. Mikor már eleget bölintgattak, újra megszólalt a zene és újra folytatták a tánczot. Közben pedig ha fölmelegedtek és megszomjaztak, a pompás csemegéket, hűsítőket ettek-ittak; Adorján nem volt nyalánk fiu, de ezuttal igazán alig tudott betelni a kitünő czukros süteménnyel, gyümölcssel. A többiek is mindnyájan lakmároztak, csupán a kakuk nem evett semmit, hanem lassacskán ideoda sétált a tánczolók közt, mint aki egészen otthon érzi magát. Adorján aggódott, hogy a kakuk talán unatkozik s nagy áldozatot hoz, mikor itt időz, hogy ő, Adorján, mulathasson. Odament tehát és így szólt hozzá suttogva:

— Kedves kakuk, hát te se nem eszel se nem tánczolsz? Elunod így a mulatságot.

— Ne aggódjál miattam, felelt a kakuk, én itthon vagyok. Reménylem, te jól mulatsz?

— Oh, pompásan! Soha...

Nem folytathatta tovább, mert e pillanatban több mandarin lépett hozzájuk és élénk bölingatással kérte a kakukot valamire. A kakuk is bölintott és aztán a terem közepére ment, közben ezt sugván Adorjának:

— Kértek, hogy énekeljek valamit. Nagyon szeretik a szép éneket és csak ritkán jutnak hozzá.

A kakuk kiállt a terem közepére, szárnyait csattogtatta, torkát köszörülte s aztán énekelni kezdett. Adorján egészen elámult, mert nem is képzelte, hogy kakuk barátja még ezzel a szép tulajdonsággal is bír. A kakuk valósággal énekelt, mint a fülemile vagy a pacsirta, sőt talán még sokkal szebben; Adorján nem győzte

hallgatni, mignem végre a dalnak hirtelen vége lett s a kakuk hangosan kiáltá háromszor.

— Kakuk! Kakuk! Kakuk!

Ezzel ismét megcsattogtatta szárnyait, szépen meghajtotta magát és félrevonult. A hallgatóság nem tapsolt, nem is éljengett, mint más hangversenyeknél szokás, de annál nagyobb tüzzel bölingattak mindnyájan s Adorján, szintén ki akarván fejezni tetszését, szintén annyira bölingatott, hogy szinte megfásult bele a nyaka. Akakuk zavarodottnak látszott a nagy tetszés-nyilvánításra

Csakhamar fölhangzott azonban ismét a zene és újra megindult a táncz; a tündérkirálynő megint Adorjánt választotta tánczosául s vígan szólt a mulatság tovább, mignem Adorján azt kezdte érezni, hogy szorítja a cipője; bizonyosan megdagadt a lába a sok tánczban. Épen azon gondolkozott, hogy egy pillanatra félrevonul és valami módon megtágitja a cipőt, midőn mellette termett a kakuk és halkán oda sugott neki:

— Ideje haza mennünk!

— Oh, ilyen hamar! szólt Adorján. Én még nem vagyok fáradt; miért menénk már haza?

— Mert kötelsségeink vannak, felelt a kakuk.

Adorján nem mert ellenmondani, mert az a »kötelesség« szó őt arra emlékeztette, hogy nagyon sok tanulni valója van másnapra. Engedelmesen mondá:

— No jól van, hát menjünk. Mondjak jó éjszakát a királynőnek és a többi uraknak?

Mielőtt a kakuk felelhetett volna, Adorján hangosan fölsikoltott és így szólt:

— Jaj, kakuk! a lábamra hágtál!

— Igazán? Oh, bocsásd meg, nem akartam . . .

— Hiszen . . . de nagyon fáj . . . nem bírom kiállani! Levetném egy percre a cipőmet.

— Hát vedd le.

Adorján lehajolt, hogy lehuzza cipőjét s közben még kérde:

— Ugy-e gyalog-hintóban megyünk haza . . . gyalog nem bírnék . . .

Nem tudott többet szólani, mert e pillanatban a kakuk reá dobott valamit, — azt a tarka tollköpenyegét. És Adorján e pillanattól fogva nem emlékezett többé semmire, csak akkor eszmélt föl, mikor valami zajra ébredt és — saját ágyában találta magát. Már egészen világos volt s a nap felsütött az ablakon.

Szemeit dörzsölte s bámulva nézett körül. Talán csak álom volt az egész?

— Valjon mitől álmosodtam el oly hirtelen tánczközben? töprenkedék magában. Nem unatkoztam egy csöppet sem . . . sőt nagyon jól mulattam. Az a hamis kakuk bizonyosan készakarva altatott el, hogy álomnak gondoljam az egészet. De hiszen, kedves kakuk, rajtam ki nem fogsz! Tudom én jól, hol jártunk, de ne félj, nem árurom el. Nagyon jól mulattam, köszönettel tartozom neked érte.

Azután jókedvűen hozzáfogott a tanuláshoz s néhány nap mult, a nélkül, hogy a kakukkal beszélgetett volna. Nem is látta máskor, mint amikor a kukuk ren-

desen előjött házikójából az órát kiáltani. Leste, nem int-é neki a kakuk; de ez mindig gyorsan visszavonult házikójába.

— Bizonyosan azt gondolja, hogy az a tánczmulatság elég szórakozás volt egyelőre, szólt magában Adorján. Igaz is, hogy nagyon szép volt s kakuk barátom nagyon szives volt, hogy oda vitt. Nem szabad elégedetlenkednem.

Néhány nappal később Adorján meghült és beteg lett. A baj nem volt épen valami nagyon komoly, de az öreg szülők megijedtek s Adorjának egy-két napig ágyban is kellett feküdnie. Ez nem lett volna rosz annyiban, hogy ezalatt az a rettentően szigorú tanító nem gyötörte azokkal a borzasztó számodásokkal; de másrészt bizony nagyon unalmas volt reggeltől estig ott feküdni. Harmadnap tehát kérte a nagymamát, hogy fölkelhessen és csak a pamlagon heverészhessen.

A nagymama megengedte, látván, hogy Adorján már csakugyan jobban van. Azt hiszem, hogy tulajdonképen már nem is volt semmi baja, csak még kényeskedett egy kicsit. Jól esett neki, hogy dédelgetik, ápolgatják, főznek számára külön gyöngye ételeket. A jó nagymama, ki oly nagyon szerette kis unokáját, készséggel megtett mindent, amit az elkényeztetett beteg kívánt. Előszedte a legjobb befőtteit, őrizte, takargatta Adorjánt, hogy a levegő se érje s mentül hamarabb fölgögyuljon.

De a jó nagymamának éles szemei is voltak s harmadnapra látta, hogy már elég volt a dédelgetésből, nincs már Adorjának semmi baja. Így szólt tehát a nagyapához:

— Kedves öregem, én azt hiszem, Adorjának már nincs semmi baja, izenhetnék a tanító urnak, hogy jöjjön és folytassa a leczkét.

— Az bizony jó lesz, válaszoló az öreg atyus. Mindjárt irok is neki néhány sort.

(Folytatása következik.)

APRÓ CSIRKE

(Képpel a 96. lapon.)

NO LÁM, meg van a nagy öröm,
Kikelt már az apró csibe;
Szedné is már a kis Olga
Valamennyit kötényibe!

Édes mama mondá neki:
Hogy miképen bánjon velök;
De azt is, hogy anyjuk szárnya
Az ő legeslegjobb helyök!

AZ ÓRIÁS LÉGHAJÓ.

(Képpel a 88.—89. lapokon.)

SÁRKÁNYT bizonyosan eregettetek akárhányszor föl a magasba; holmi kisebb léggömböket is láttatok már fölszállani, mert az efféle játékszer most már igen közönséges, rajzban pedig bizonyosan láttatok már nagy léghajókat és olvastatok is érdekes léghajózásokról. De arról gondolkoztatok-é, mi okozza azt, hogy a léggömb felröpül a magasba?

Hajdanában, a régi időkben, furcsa fogalmuk volt az embereknek a levegőbe való fölemelkedésről. Például, azt is hitték, hogy nyáron a harmat a csillagokról hull a földre s nappal visszatér oda. Ugy okoskodtak tehát, hogy ha egy üres tojás-héját megtöltenek harmattal s a napra kiteszik, majd fölemelkedik a levegőbe. Persze, hiába próbálták, a tojás bizony nem szállt föl a magasba.

Végre azonban rátértek az emberek, hogy valamint a vizen csak uszik a felszínen, ami könnyebb mint a víz: ugy a levegőben is csak az lebeghet, ami könnyebb, mint a levegő. De hát lehet még könnyebb valami? Lehet, még pedig legelőször is — a melegített levegő. És ezért az első léggömböket melegített levegővel töltötték meg.

Körülbelől 100 esztendeje, hogy Montgolfier nevű két testvér durva vászonból egy igen nagy, harmincz láb hosszú zsákot varrt és ragasztott össze. Hogy a ragasztás belől is hamarabb megszáradjon, fölakasztották a zsákot magasra és nyílása alá tüzet raktak. És ime, a zsákban volt levegő néhány percz alatt megmelegedett, szétterjedt, fölpuffasztotta a zsákot és emelni kezdte, ugy hogy nyolcz ember alig birta letartani. Ekkor a két testvér módokról gondolkozott, mikép lehetne a gömböt így fölpuffadva tartani. Csakhamar ki is találták. Egy kis tüzhely-félét erősítettek az alsó nyíláshoz s ide izzó szenet raktak, mely folyton hevítette a gömb belsejében levő levegőt. Aztán kosarat akasztottak alája, egy bárányt, egy kakast és egy kacsát tettek belé s eleresztették a gömböt. Ez volt az első léghajó. Ezeröttszáz lábnyira emelkedett föl s két mértföldnyi távolságban esett le. Az állatoknak nem lett semmi bajuk; mikor megtalálták, nyugodtan sétálgattak a mezőn.

De a léggömböt folyton tüzzel tartani fenn nagyon bajos dolog; gondolkoztak tehát, nem volna-é más valami is olyan könnyű, mint a melegített levegő? És kitalálták, hogy a gáz tizennégyszerte könnyebb mint a levegő és azóta nem melegített levegővel, hanem gázzal töltik meg a gömböket. A legelső ember, aki aztán maga is föl mert menni a magasba, Rozier volt. Utána nagyon sokan fölszálltak s tettek a magasban tudós buvárlatokat; sokan szerencsétlenül is jártak, de

azért mindég akadnak bátor férfiak, kik újra vállalkoznak léghajózásra.

Bizonyos magasságon fölül azonban a léggömb nem emelkedik. Miért? Mert a levegő, minél följebb érünk, annál ritkább és könnyebb. A földhöz közeli sűrű és nehéz légrézskben tehát a sokkal könnyebb léggömb fölfelé törekszik, de ha oly magasra ért, ahol a külső levegő éppen olyan könnyű, mint a gömbben levő gáz, akkor többé nem emelkedhetik följebb. De itt már olyan ritka is a levegő, hogy az ember nem tud lélekezni, és sok léghajós elvesztette eszméletét, sőt meg is halt a magasban.

Olyan léghajót, mgly oda menne, a hová az ember akarja, még eddig nem találtak fel; a szél viszi a léggömböt s gyakran a tengerbe ejti le. Ezért termé-

szetesen csak kevés ember mer beleülni. Pedig sokan szeretnének olyan magasra följutni és onnan nézni le a földre.

Tavaly Franciaország fővárosában, Párisban, készítettek egy óriási léghajót, melybe mindenki beülhetett, mert semmi veszedelem sem érhetette. A léggömbhöz óriási sodronykötél volt erősítve, mely egy roppant nagyságu hengerre csavarodott, ezt a hengert pedig egy hatalmas gép mozgatta. Ha a gömböt föl akarták eresztetni, akkor a sodronykötél lassacskán lecsavarodott a hengerről s a gömb föl-emelkedett egészen 1800 láb magassáig, honnan a legnagyobb templom csak kicsi bábu-háznak látszott. Ha pedig a fent levő utasok vissza akartak térni a földre, jelt adtak, s a kötélt lassan visszacsavarodott a hengerre s a gömböt lehuzta a földre.

AZ APA ÉS LEÁNYA.

PÁM, apám, édes apám.
Hol van az én kedves anyám?

Elment, lányom a mezőre
Szép virágos temetőbe.

Szedhetett már sok virágot,
Reggel óta mit csinál ott?

Fekszik, édes, alszik ottan,
Vissza se jön többet onnan.

Hisz ő mindig én velem hált:
Lefeküdni miért nem jön hát?

A jó Isten nem bocsátja . . .
Van neki ott puha ágya.

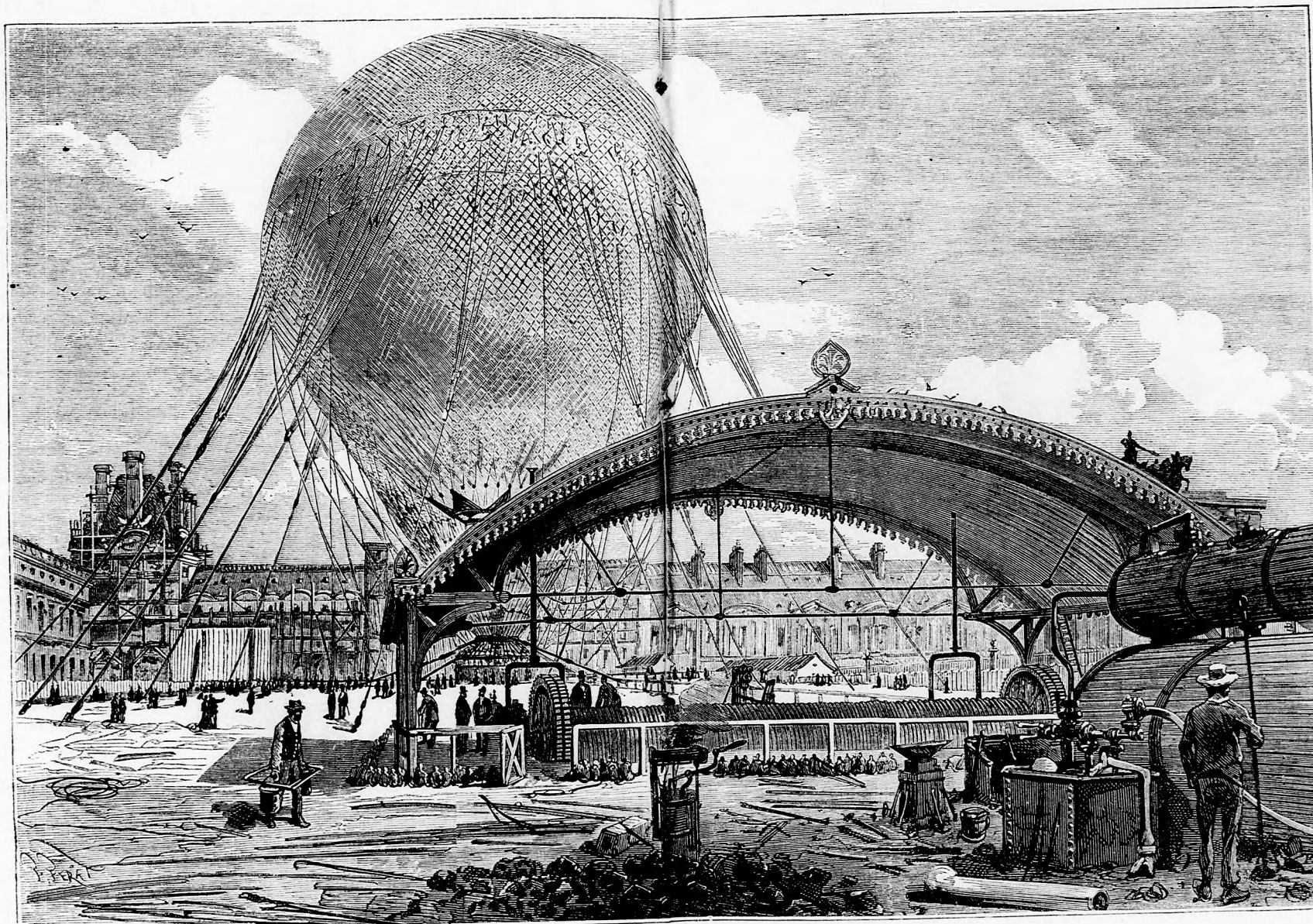
Viszek neki párnát mégis —
És melléje fekszem én is.

Nálam nélkül a mamácska
Aludni se tud magába.

Gyere te is és egy ágyban
Aludjunk ott mind a hárman.

S az apának könnye szakad,
Fájó szive majd meghasad.

LAJOS BÁCSI.

ANGEREK & CO.

AZ ÓRIÁS LÉGHAŰ. (Lásd a 86. lapon.)

A HIDEG FÜRDŐ.

— Beszélyke 4 képpel. —

EM tudom, mulattatni fog-e az a kis kaland, melyet most el akarok nektek mondani; de azért már csak elmondom, már azért is, mert nekem magamnak is részem volt benne s kíváncsi vagyok, hogy ha végig olvassátok, kitaláljátok-e, melyik a négy leány közül az, aki nektek ezt most elbeszéli?

Igen, négyen voltunk leányok, kik ez előtt körülbelül öt esztendővel vígan töltöttük a nyarat a szép magyar felvidék egy regényes pontján, a Vág folyó partján. És mert nem akarom elárulni, hogy a négy közül melyik voltam én, tehát csak annyit mondok, hogy hárman a lányok közül testvérek voltak, a negyedik pedig közel rokonuk volt.

A három leány, Margit, Flóra és Erzsike, mint most, úgy akkor is Budapesten lakott, de a meleg nyári időre a mama több hétre kiment velök falura Klára néniékhez, kinek ott a Vág partján

csinos kis jóságga volt. Nagyon szívesen látták ott a fővárosi vendégeket, de legjobban örvendett Emmácska, Klári néni egyetlen leánya, ki őszintén szerette rokonait s kivel igazán úgy éltek, mint édes testvérek. Legidősebb volt valamennyiök közt Margit, ki már tizennégy éves mult és valóságos nagy kisasszonynak látszott; de azért épen olyan vígan részt vett minden mulatságban, mint a többiek.

EZ VOLT . . . KEDVENCZ HELYŐK. (Lásd a 91. lapon.)

Mulatságban pedig nem volt hiány. Persze, nem volt színház, hangverseny s más efféle, ami nagyvárosokban szokott lenni; de volt ám vig lapdázás, kocsikázás, séta az erdőben és ami a gyermekeknek legkedvesebboldalt volt, pompás hideg fürdő a folyóban.

Klára néni házatól nem igen messze volt a folyó, mely itt több ágra szakadt, úgy hogy néhány szép kis szigetet képezett. A legtulsó ág volt a fő folyó, a többi ágak, melyek az egyes kis szigetek közt folytak, csak apró patakocskákhoz hasonlítottak. E kis ereken keresztül egyszerű gázlók voltak: nagy kövek a vízben, úgy hogy egyikről a másikra lépve

kényelmesen el lehetett jutni az első szigetre s innen épen úgy a másodikra. A második szigeten tul már kissé nagyobb volt a folyó ága, de azért még mindig nem valami nagy, épen elég arra, hogy pompás fürdőül szolgáljon meleg nyári napokon. A kis szigetek sűrűn be voltak növe fákkal, bokrokkal és kellemes pihenő helyet nyújtottak. Ez volt a gyermekek kedvencmulatóhelye, ez volt a fürdőjük, hol kedvökre lubiczkolhattak a tiszta vízben. (Lásd a képet a 90. lapon.)

Tulajdonképen csak hárman lubicskul-tak, mert Flóra igen ritkán merészkedett be a vízbe s akkor is csak a szélén pacs-kolt, a biztos part közelében. Mig ugyanis a többiek kitü-

nően tudtak uszni, Flóra minden igyeke-zete mellett sem tudott uszni megta-nulni s ha sokáig volt hideg vízben, gör-csöt kapott a lábában, amiért aztán félénk is lett s éppen nem szerette az egész fürdő mulatságot. Sokszor a mamák is ott voltak, de rendszeren megbiztak Mar-gitban, ki már elég nagy és okos leányka volt, hogy a többiekre felügyeljen.

... SZEDTEK VADVIRÁGOT.

Egy szép augusztusi napon ebéd után Erzsike, a többiekkel ott üldögélve az árnyékos tornáczon, hirtelen fölkiáltott:

— Oh, milyen meleg van! Menjünk ki a szigetre... megfürdünk, aztán ott hüselünk az árnyékban.

— Menjünk, menjünk! szólott Em-mácska. Én majd megkérem mamácskát, adja ide ozsonnákat is... ott a sza-

badban fogunk ozsonnálni.

— Igen ám, szólott közbe Flóra, de tudjátok, ma reggel jelentették, hogy a víz nagyon árad... nekem ma nincs kedvem menni.

— Oh te félénk! nevettek a többiek. Hiszen ha a víz elborította a gázlót, akkor ugysem megyünk keresztül.

Flóra nem akarta, hogy

csufolják, nem ellenkezett tehát tovább s a kis társaság csakhamar utban volt a szigetek felé, jokora kosárban vivén magával kalácsot, gyümölcsöt ozsonnára. Utközben vígan dalolgattak, szedtek vadvirágot, de midőn a parthoz értek, Flóra aggódva mondá:

— Nézzétek, csakugyan megáradt a víz... a kövek alig látszanak ki.

Csakugyan, a nagy kövek, melyek az első ágba voltak rakva, alig egy-két ujjnyira voltak ki a vízből.

— Ez még nem baj, szólta Erzsike. Azért száraz lábbal átjuthatunk a másik szigetre. Ha mélyebb is a víz valamivel; annál jobb, legalább jobban lehet uszkálni; te pedig, ha épen félsz, hát ne fürödjél.

Ebben mindnyájan megnyugodtak s csakhamar ott voltak a második szigeten, a mélyebb ág partján, hol aztán kényelmesen elhelyezkedtek, egy ideig csevegtek, dolgoztak, aztán készültek fürdeni. A víz csakugyan sokkal nagyobb volt, mint rendszeren s Flóra borzongva fordult el.

— Én ma nem fürdöm, nagyon mély a víz, mondá.

— Oh, ez nagyon jó, szólta a virgoncz Erzsike. Ma ugrani is lehet innen a magas partról.

Margit, nehogy valami baj következék, komolyan közbeszólt:

— Valóban jó lesz, Flórácskám, ha ma nem jössz a vízbe. Ül ide a partra és nézd, hogy pacsokolunk mi.

Flóra tehát odaült a partra, a többiek pedig csakhamar vigan uszkáltak a hús folyóban. Nevettek, bohóskodtak s Erzsike ki-kimászva a partra, nagyokat ugrott a vízbe és néha oly sokáig maradt a víz alatt, hogy Flóra ott a parton már szinte megijedt, mignem a pajkos leány ismét fölszínre merült.

— Nézd, mondá, épen nyakig ér a víz, tegnapelőtt pedig derékig is alig ért. Ma sokkal jobb.

— De már talán elég is volt, felelé Flóra.

— Oh de-hogy! Tudjátok mit? Ozsonnáljunk meg itt a vízben. Flóra majd ide nyujtogatja nekünk a gyümölcsöt és kálacsot.

Vízben ozsonnálni, — ez olyan bohó

gondolat volt, hogy mindnyájan kacagtak fölötte s persze rá is álltak. Sok idő telt ugyan belé, míg ily módon elkészültek az ozsonnával, de azért nagyon mulatságosnak találták. És aztán még mindig nem volt kedvök kijönni a vízből, mignem Flóra egyszerre így szólt:

— Leányok, higyétek el, a víz most is árad, még pedig erősen. Mikor ide

... NAGYOKAT UGROTT A VÍZBE.

leültem, a víz messze volt lábaimtól, és most, nézzétek, majdnem eléri. Pedig nem mozdultam helyemből.

— Akkor sietnünk kell, mert a víz elborítja a köveket és nem jutunk át száraz lábbal, szólt Erzsike.

— Oh, az pompás tréfa volna! kiáltá Erzsike. Én szeretnék egy ilyen kis kalandot. Akkor átusznánk a másik két ágon is.

— Igen ám, szólt Emmácska szintén nevetve; de hát a ruháinkat hogy vinnők át?

— No csak siessetek, szólt Margit; tudjátok, hogy Flóra fél az effélettől.

Néhány percz alatt már fel voltak öltözve és megindultak hazafelé. De amint a sziget másik oldalára a gázlóhoz értek, kellemetlen meglepetésükre azt látták, hogy a víz már egészen elborította a

... SZÁRAZ LÁBBAL NEM LEHETETT ÁTMENNI.

köveket. Nem nagyon mélyen ugyan, mert látni lehetett mindegyiket; de száraz lábbal nem lehet többé átmenni, le kellett vetni a cipőket.

— Oh, ez pompás tréfa! szólt Erzsike nevetve, mialatt neki gyürközött, hogy átgázoljon.

Az első gázlón szerencsésen át is

jutottak, de nem találták olyan nagyon mulatságosnak, mert a kövek hol csuszósak voltak, hol ismét szurósak, úgy hogy néha szinte felsikoltottak, kivált Flóra, ki már előre is félt az átgázolástól.

A második gázlónak is eljutottak már a közepéig; Erzsike és Emmácska mentek elől, míg Margit Flóra közelében

maradt. A két kisebbik leány már épen kiért a partra s ismét vigan nevetgélt a mulatságos gázolás fölött, midőn hirtelen éles sikoltás hallatszott s amint megfordultak, csak Margitot magát látták a gázlón. — Flóra eltűnt, lebukott a vízbe! Erzsike látta, amint sodorja a víz csak a kalapja látszott ki a vízből.

Szinte megdermedtek rémületökben s első gondolatuk az volt, hogy beugranak a vízbe Flóra után; de rögtön beláták, hogy ruhástul beugrani annyi volna, mint magukat is veszedelembé juttatni. Addig pedig, míg levetkőznek, a víz messzire sodorja a szerencsétlent.

Mialatt egy-két pillanatig e fölött tanakodtak, Margit sürgetőleg kiáltá:

— Erzsike! Emma! Jőjjetek már! Nem látjátok, hogy magam nem birom!

Odasiettek s ekkor látták, hogy a víz nem sodorta el Flórát, csak a kalapját, a kis leány ott állt a nagy kő mellett a vízben, mely épen nyakáig ért. Kimászni nem bírt, mert a kő oldala egészen sima

volt, nem tudott bele kapaszkodni, — Margit egymaga pedig nem bírta kiemelni.

Erzsike és Emmácska csakhamar ott termettek s hárman aztán nagy erőfeszítéssel kiemelték szegény Flórát a hideg fürdőből, csakhogy persze e közben, amint lehajoltak, mindnyájok ruhája csupa merő víz lett és csurogva, szegyenkezve ballagtak haza. Szerencsájökre épen vendégek voltak s beosonhattak a szobába, át is öltözhetek, mielőtt valaki látta volna őket.

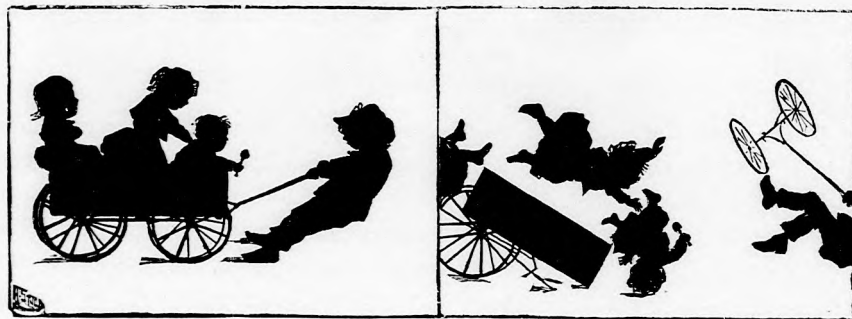
Flórának az ijedségen kívül szerencsére más baja nem történt.. ezentul azonban Erzsike nem erőszakolta, hogy velök olyasmire vállalkozzék, amire kedve és tehetsége nics.

— Még sem volt egészen jó tréfa, mondá másnap komolyan.

Most még csak azt szeretném tudni, kitaláljátok-e, négyünk közül melyik az, aki nektek ezt a kis kalandot elbeszélte?

MI TÖRTÉNT ITT?

Irjátok meg Forgó bácsinak.

VESZÉLYES BUKÁS.

(Képpel a czimlapon.)

L AJOS, Lajos, ne légy makaes,
Hajts kérlek a szóra!

Óva intlek ne űlj arra
A vadócz csikóra.

Megtiltotta édes apa,
Hogy fürdőbe ment el;
Mondva: vissza ne éljünk a
Jó öreg Ferenczel.

Mert az nem tud ellentállni,
Egy szóval beérjük;
Mindjárt hajlik, ingadozik,
Ha szépen megkérjük.

Ah, de mit ért az intésem! —
Bár szóltam Ferencnek,
Nem állhatott ellen szegény
Neked, a kedvencnek.

Fölugrottál a csikóra —
Hisz biztál magadban.
Jó lovas vagy, elugrattál
A legboldogabban.

Jól megülöd a p a r i p á t,
Parancsolsz a l ó n a k:
Ámde karod, lábad gyöngé
Volt még a c s i k ó n a k!

Alig érted a kert végét,
Még csak nem is távol —
Láttuk, a mint vad szokéssal
Levetett magárból

Mind utánad iramodtunk,
Legelől én voltam —
S itt letelek hanyatt fekvé,
Aléltn, fél holtan! . . .

Ó Lajosom, nézz föl, nézz rám . . .

Én vagyok, az Imre!

Ah nem mozdul, jaj nem felel

Forró könnyeimre!

Számrejtvény.

- 4, 5, 6, 7, 6. *Nálunk is használatos francia férfinév.*
4, 3, 1, 6, 7. *Török férfinév.*
2, 3. *Fájdalmat kifejező indulatszó.*
1, 2, 3. *Leginkább erdőben termő növény.*
3, 1. *Indulat szó.*
6, 7, 6. *Szintén férfinév.*
6, 5, 1, 4. *Nőnév.*
7, 6. *Kötszó.*
1—7. *Egy nevezetes férfi neve, ki után az emberiség egy része az időt számítja.*

Kis Értesítő.

A szegedi árvizkárosultak javára a »Kis Lóp« olvasói közül ujabban még adakozott:

S á r k ö z y K á z m é r 2 f t o t .

Ehhez hozzáadva a »Kis Lap« XVII. köt. 4-ik számában kimutatott 542 f t o t , t e s z a »Kis Lap« eddigi gyűjtése **összesen 544 f t o t , 3 d b . a r a n y a t é s e g y m a g y a r h u s z a s t .**

Ez adományokat rendeltetésük helyére juttattam s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívű kis adakozóknak.

F O R G Ó B Á C S I .

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt. 3-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kétszersült.“

Helyesen fejtették meg: Klein Henrik és Mór, Szalay Róza, Aranka és Irén, Strék Géza, Hrabár István, Nagy Ilonka és Ágai Margit, Schober Gizella és Irén, Fürst Bertalan, Schwarz Armin, Győry Tibor, Walter Vilma, István és Ferencz, Kögl József, Schönszt Ödön, Jeszenszky Géza, Gillyén József és Sándor, Csizsár József, Grünhut Aurél, Almásy Emmi és Imre, Strasser Ernő, Cebrián István, Berger Gizella és Ilona, Kézmárszky Marianna és Eszter, Spiegl Irén és Eszter, Balassovich Alice, Hammersberg Miklós, Bauer Kornél, Lövy Ida és Jenő, Geiger Irén, b. Duka Eugénia, Drexler Irén, Cselley Kálmán és Béla, Wanka Feri, Scheidl Károly, Köllner K., Kovács Dezső, Bogyó Ilon, Zwack Samu, Biró Ilka, Irma, Aranka és

Béla, Horváth Etelka, Richter Aladár, Faragó Pista, Spitz Zsiga és Dolfi, Lengyel Béla, Gyarmathy Ernő, Kepf Irén, Thomka Béla, Simonyi Ilona, Fischer Jenő, Buday Emma, Mellyes Irén, Spitz Regina, Zsigmond és Ede, Pollák Rebeka, Hugó és Béla, Szily Margit, Csávósy Melanie, Weisz Mariska, Róza, Aranka és Irén, Lichtmann

Mór, Csillag Ignác és Armin, Goldhammer Jenő, Berzeviczy Gyula, Várady István, Gaál Sándor, Peck József, Roxer Terézia, Auer Nelli és Károly, Csáka Aurél, Poszvek Olga és Nándor, Lazarsfeld Ágosta, Győry Ilona és Loránd, Mandel Emma, Józsi, Ede és Lipót, Siska Erzsike és Károly, Jurenák Vilma, Bálint Lajos, Stauber Mariska,

APRÓ CSIBE. (Lásd a 86. lapon.)

Lujza és Paula, Fehér Miksa, Weisz Hugo, Neumann Marcsi, Bagi Milike, Balzsay József, Weisz Ferike, Katona Andor, Weisz Jenny és Hugo, Boján Irén és Mariska, Wolf Vilma és Gyula, Sebastiani Izabella, Hortense és Emilia, Lingauer Mariska, Zajzon János, Rajesányi Mari, Kohn Fanni, Milka és Mariska, Széles Ilona.

Forgó bácsi póstája a következő számban fog megjelenni. Azért, akinek még mi kérdése van, forduljon hozzám mentül előbb, mert aztán ismét vagy 5 hétig kell várakoznia válaszra.

F. b.